

PREGÓ DE SANTA TECLA 2021

Benvolgut alcalde, regidors, autoritats, totes i tots, Tarragonins i tarragonines. El dia que em va proposar, o em vas proposar (imagino que et puc parlar de tu, alcalde), el pronunciament del pregó, em va sobtar moltíssim; jo creia que estava reservat per a gent més solemne, més distingida, i francament amb més oratòria que jo, contestant-me tu en aquell moment (no sé si convençut o no) que la meva actuació, en aquest cas, seria genial. No t'enganyaré, em vaig sentir honorat, perquè ja saps, que tot allò que porta el nom de Tarragona, a mi també m'esborrona, i comporta que se m'obrin els ulls, les orelles i tots els sentits. Potser dels molts escenaris que durant més de 25 he trepitjat, aquest, la casa dels tarragonins, és el que més respecte em fa, amb més pessigolles a la panxa i amb veu més tremolosa que mai, i això que avui no es tracta de cantar, o si...

I per cert, potser amb molts galls!!

Sí, vaig néixer a Tarragona, molt a prop d'aquí, a Santa Tecla, fill de l'Angelet de saavedra, que orgullós estaria el meu pare avui,(el meu avi, el senyor Àngel, era el porter del col·legi), i de la Rosita, de les escales de l'arboç, nascuda d'una parella de Colldejou, que tal com Romeu i Julieta ,varen escapar junts a la capital buscant un nou futur. Sóc el que podríem dir un TTV (Tarragona Tota la Vida, amb més de 8 cognoms catalans del camp de Tarragona); un TTV on, tampoc gaire lluny d'aquí, es movien els meus anys d'infantesa i adolescència. Sempre he cregut que cadascú de nosaltres tenim la nostra pròpia Tarragona, una Tarragona segurament diferent, personal, autèntica; però nostra, molt nostra. La meva, ja de ben petit, era la Tarragona que en diríem del poble, la Tarragona de la gent d'aquí, d'una família on la guerra, i sobretot la postguerra va fer mal, on una dictadura aplastant va provocar por i molta inseguretat, però dins d'aquesta inseguretat existien les ganes de girar full i mirar endavant. Com no podia ser d'altra manera, en aquells temps vaig anar a Col·legis religiosos (qui no hi anava?); al Sagrat Cor, on ja la meva germana més gran hi havia entrat, al Sant Pau i posteriorment al Seminari fins arribar a la Universitat, a la de la plaça imperial.

Evidentment foren els anys que més em van marcar en la meva formació. I allí vaig conèixer la Tarragona del meu voltant, la del Conservatori, la de la parròquia, la de la sala de ping-pong del meu admirat Mn.Serra, la del Nàstic... i tantes coses més.

Així es va començar a conformar la meva Tarragona, molt del carrer, molt de la gent, molt ancorada en el passat, i mirant en un futur incert, i també amb orgull, molt i molt catalana.

La part alta era el meu camí, i potser el meu refugi. Eren carrers que em feien por, però també tenien l'encant d'allò desconegut i misteriós, on veies amb la innocència d'un nen, que una colla de senyores i senyors dolents entraven dins d'aquella infinitat de bars amb poca llum i encara amb menys glamur. Però, no tenia preu arribar al portal del Roser diàriament, sortir, i veure l'infinit les muntanyes de Prades amb la Mussara imponent que t'obria la ment i l'ànima cap a noves conquestes.

Pràcticament, cada dia al Conservatori, cada dia a la sala parroquial del taquígraf Martí a jugar a tennis taula. Cada quinze dies al Nàstic, primer amb els Joans, el meu Oncle i el meu cosí; més tard amb l'oncle Pegueroles i de jove amb el Jordi, el Joan Ramon, l'Àlex, i fins i tot a partits de fora, on més d'un cop enyoràvem un globus per sortir d'aquells camps, diem, que de públic complicat; però sobretot, i que no faltés, cada dissabte a passejar a la Rambla (quin suplici!! Al meu pare el coneixia tothom!! I a bodes em convides. Ell s'aturava amb tots. Crec que durant un temps vaig odiar sense miraments aquelles tardes de dissabte) el Landor, Les Sederries, El Calvet, Les Amèriques, El Simago, El texca, Casa Coll, els bancs de pedra, els plataners, el Cine Tarragona, el metropol, el Capítol, l'impressionat Balcó, l'amfiteatre... Tots formaven part de la meva retina tarragonina. L'adolescència va arribar i el sentit crític també. La Tarragona que veia no m'agradava (potser la d'ara tampoc), però les ganes de relació amb la Ciutat varen créixer.

Setmana Santa (a casa érem del Natzarenos, si, si, no dels Natzarens; sempre hem estat del busson, el telefenu, el cuentu, el bocadillu; ja sé que està mal dit, però jo els dic que parlo Tarragoní i punt); Cavalcada de Reis (), Carnaval, Castells, Sant Magí, i evidentment Santa Tecla.

Moltíssims records de Santa Tecla, dels primers que tinc és veure Castells, aquí a la plaça de la Font, amb no gaire més de tres anys i a collibe del meu pare, com he fet molts anys després amb els meus fills, i em garratibava quan queien, tot i pensar que ho feien en una espècie de matalàs. Passaven els anys, i igual que jo, la Festa es va començar a fer més gran, començant l'època de la gran recuperació. Tot el seguici es va ampliar, tothom hi volia sortir: balls, diables, feres diverses, més colles de castells, bandes ens inundaven els carrers els dies de festa; però potser els Dames i Vells són qui em van impactar més, deixaven de drap brut a l'alcalde Recasens, els regidors de l'època, el guàrdia civil i fins i tot l'arquebisbe! Això em va obrir els ulls a la Nova Tarragona, més plural, oberta i desvergonyida. Però, va ser amb el meu estimat Cor Al·leluia on la Festa la vaig viure amb més intensitat, estessin els d'Orleans o els de Klagenfurt, nosaltres vivíem aquells dies amb gran intensitat; era la Festa de Tarragona, la Nostra Festa.

Concerts, Castells, Petards, Berbenes, Correfocs, Astracanada, Sopars, Dinars, Sangria, Coques de Recapte, Balls, i festa, molta festa; aquesta era la meva Santa Tecla; el Final de l'estiu i el principi d'un nou curs, de nous reptes i noves il·lusions.

I aquí és on vull arribar, fem que cada any la nostra Santa Tecla sigui això, la porta d'una nova esperança, de nous reptes, de noves idees. Massa temps ens hem mogut en les aigües de la mediocritat, de la manca de talent, de la manca de l'amor col·lectiu, on l'interés personal, legítim o no, ha passat per sobre dels altres.

Tenim moltes coses que ens venen donades (potser masses). Clima, mar, sol, platges; un llegat històric insuperable.

Però, hem sabut estar a l'altura de tot això que tenim?, doncs amb tota sinceritat, crec que NO.

La rutina diària ens ha tancat els ulls, ens ha cegat poder mirar més enllà del nostre melic; recordo ja fa molts anys una tarragonina a qui vull molt, em comentava, que les nostres pedres romanes eren una llosa massa gran i pesada que ens impedia caminar.

No només tenim una ciutat meravellosa; al final les pedres no parlen, l'aigua no sent, i la sorra no abraça. Les persones som la Tarragona que viu. Els realment meravellosos i meravelloses som els Tarragonins, i que malauradament hem

tingut massa vegades una manca d'estima col·lectiva que en certs moments ha arribat a ser malaltissa.

Molts ens queixem que els nostres, nous i vells teatres, se'ls hi cau el sostre, o s'infecten de rovell; que espais històrics immensos sense recuperar siguin la millor casa pels coloms; que per agafar el tren hàgim d'anar 10 km enllà, mentre pel davant de les nostres cases hi passen mercaderies no del tot segures; o que per la manca de seguretat en les nostres (o no tan nostres) químiques ,hàgim de tremolar i fins hi tot plorar.

Tot i que us estranyi, soc dels que penso que això està en les nostres mans poder canviar-ho. Nosaltres, els tarragonins, serem, sens dubte, el que vulguem ser. Mirant-nos al melic no deixa que puguem avançar amb tranquil·litat i pas ferm cap a una societat millor; mirar-nos al melic fa que durant anys hàgim inventat que els nostres problemes estaven a 13 km, segurament era més fàcil això, que arromangar-se i anar a un despatx a 100 km o 600 km d'aquí on desgraciadament sense cap empatia decidien per nosaltres, i que quan tothom ja sabem que és la Ricarda, al Camp de Tarragona ens van malmetre la Ricarda, la Ramona i la Pepita i aquí no va passar res.

Agafem-nos fort, aixequem-nos d'hora com deia aquell, i lluitem, transformem, canviem. Ens convé una ciutat ecològica de llevant a ponent, de l'Anella verda a l'Anella Mediterrània, amb boscos i murs verds; amb carrers pels ciutadans; en parcs pels nens i la gent gran; amb carrils de mobilitat sostenible; amb empreses tecnològicament potents. Fem que la nostra Universitat, aquella on hi vaig passar cinc anys de la meva vida postadolescent estudiant una de les meves passions, la Geografia, i aprenent de savis de debò com Eudald Carbonell, Josep Oliveres, Juanjo Pujadas i molts d'altres, ens inundi intel·lectualment, pel futur dels nostres Joves; donem valor al Conservatori, escoles de música, de dansa, de teatre. Que la Cultura formi part de l'eix transformador, que surti al carrer, als barris; però no oblidem mai l'esforç, el talent, l'estudi, la professionalitat que té l'obligació d'estar a dalt l'escenari dels nostres Teatres; si hem sabut fer una òpera 100% tarragonina, vol dir que el camí el sabem fer, quan volem, sabem posar Tarragona a l'espill de la gent, el millor pels millors. Hem de transformar el nostre patrimoni en el nostre full de presentació. Admirem-lo tant com ho fan molts dels que ens visiten.

Tots volem el Nàstic, el CBT, el Voleibol a la màxima categoria, però al segle XXI no n'hi prou amb aquella vella frase "Pan y toros"(per cert magnífica zarzuela del mestre Barbieri); ara també volem estar a la divisió d'Honor amb el Nou Hospital, amb el Nou Museu Arqueològic, amb el Nou centre de l'Hidrogen Waley del Camp de Tarragona, i amb tants altres projectes que ens donen la capitalitat de debò. Perquè, no ens enganyem, aquesta capitalitat ens l'hem de guanyar dia a dia, als despatxos, al carrer, als mercats, als museus, als camps d'esports, arreu; si August durant dos anys i escatx va fer de Tàrraco la capital de l'Imperi, nosaltres tenim el dret i l'obligació de fer-la la joia de la Mediterrània. I que sigui el nostre Port, si, aquell que porta el nom de Tarragona el que ens obri al món; si per allí arribaren les barques de terres llunyanes, que ens serveixi ara de pont i enllaç a aquestes ja no tan llunyanes terres.

Està clar que aquest maleït virus ens ha fet mal, molt de mal. Hem perdut gent estimada, i ens ha fet trontollar pilars que creiem sòlids, però no tenim altra que seguir, Prou d'excuses, prou de pandèmies, prou de mediocritats, prou de rancúnies, prou de partidismes.

Alcalde, regidors, Tarragonins i Tarragonines; aquest és l'esperit de Santa Tecla, l'orgull d'haver nascut o ser emparat en aquest racó del Mare Nostrum; la porta al nostre futur, a la nostra esperança és a les nostres mans. Ja per acabar, deixa'm donar-te les gràcies, Pau, per avui, que encara que sigui per 10 minuts em senti el representant de tots els Tarragonins, que parli de vosaltres i per vosaltres, perquè no hi ha orgull més gran que anar pel món portant el nom de Tarragona, i encara que transcrivint les paraules de mossèn Cinto deixeu-me dir: Dolça Tarragona ciutat del meu Cor, quan de tu s'allunya d'enyorança és mort.

Que el Chartreuse ens il·lumini i l'espíneta ens marqui el camí

VISCA SANTA TECLA

VISCA TARRAGONA